

Lovforslagets § 7 ligefrem forudsætter, at Kommuner og Private ville slutte sig til Kassen, idet der endogsaa der sættes Præmie for Tilslutning fra Kommunernes og private Arbejdsgivers Side, idet Livrenten i saa Tilfælde kan hæves til 300 Kr., medens den i almindelige Tilfælde kun kan være 200 Kr. Man maa da altsaa have tænkt sig, at en saadan Tilslutning til Kassen var mulig. Det forekommer mig imidlertid, at de Veie, ad hvilke denne Tilslutning skulde komme, vil man nok finde, hvis man begynder paa Sagen. Ligeledes forekommer det mig, at det er en Feil, at de Herrer gaa ud fra, at det ubetinget er med 18 Mars Alderen, at man skal slutte sig til denne Kasse. Derom kan jeg ikke læse et eneste Ord i Lovforslaget. Lovforslagets Bestemmelse i § 3 gaar jo ud paa, at Udgang til at indtræde som Interessent i Anstalten staar aaben for Mænd og Kvinder mellem 18 og 45 Mars Alderen. Der staar altsaa ikke Noget om, til hvilken af disse Tider man skal slutte sig til Kassen; det kan ske i enhver af disse Tidsperioder. Kun er der sat Præmie paa en regelmæssig Indbetaling; der er bestemt, at, naar Indbetalingerne have været regelmæssige, skal Vedkommende have den højeste Dag, det højeste Tilskud. Der er ganske vist ikke positivt sagt Noget om, hvorledes det skal gaa i andre Tilfælde, men, som sagt, der staar intet om, at den første Indbetaling skal ske ved det 18de Aar, og at det er Betingelsen for at naae den højeste Præmie, naar for Resten Tilslutningen er regelmæssig. Der er heller ikke ubeløst det Tilfælde, at en Mand melder sig i 45 Mars Alderen med en Kapital. Det kan være, at med Hensyn til den lige Udgang har det ærede Medlem for Dens Aants 1ste Valgkreds (Salbshansen) nogen Ret i, at der maatte kan blive Vanstæthed, naar man ikke træffer nogen Begrænsning. Dermed mener jeg ikke, at man skal træffe en Begrænsning af den Art, som foresloges i det Lovforslag, der forelæa for nogle Aar siden, men det kunde dog nok være, at man maa sørge for, at det ikke kommer dertil, at en Agent for et Livsforikringselskab kunde sige: Jeg tegner for en Mand det og det, 200 Kr. i Statsanstalten og Resten andet Steds. Det forekommer mig, at man her maatte sige — og det ligger jo heller ikke udenfor Lovforslagets Diemed — at denne Kasse kun er for dem, der ville nøies med en Livrente, som gaar op til den Størrelse, indenfor hvilken der kan tegnes en Livrente i denne Kasse. Jeg tror ikke, at det vil være et Brud paa Principerne i Lovforslaget; thi det er jo, hvad man tilsigter med Lovforslaget, nemlig en

Alderdomsforsørgelse for dem, der kunne trænge til eller behøve eller ønske en Alderdomsforsørgelse af denne Art. Jeg kan meget godt erkjende, at der kan være Tale om, at der maa blive Begrænsning, ligesom jeg i det Hele erkjender, at der kan være Tale om enkelte Forandringer i Lovforslaget. Det ærede Medlem talte mod den Bestemmelse, at det var paa Finantsloven, at de fornødne Beløb til Bestyrelsen skulde bevilges. Det forbauser mig, at man gør det gjældende her i Thinget og navnlig fra den anden Side af Salen, hvor man ellers synes at hnde saadanne Bestemmelser om, at det og det er forbeholdt Afgjørelse paa Finantsloven, og i den Betænkning, der er afgiven, har man selv forudsat, at det var Statskassen, der skulde betale Bestyrelsesudgifterne. Ganske vist er der ikke Noget i Veien for, at man kunde tænke sig, at en Jassættelse af disse Udgifter skulde findes i selve Loven, men det forekommer mig dog, at Sligt kan ikke ret vel komme til at staa i en Lov, og Fordringen derom synes mig kun at kunne begrundes paa, at man, som det ærede Medlem sagde, her kunde møde mageløs store Udgifter, saaledes at vi bleve bange for hele Sagen, og at den kom til at falde. Jeg tror dog ikke, at man for Alvor kan have denne Mening, saa meget mindre som den foreløbige Bestyrelse er henlagt under Livrenteanstalten, hvor den skal danne en særlig Afdeling, og hvorved man altsaa kan være betrygget mod, at Overbestyrelsen skulde blive for dyr. Jeg kan ikke se nogen Fare derved; jeg har snarere opfattet det som en Indrømmelse mod Folkethinget, at man har sagt, at denne Afgjørelse skulde træffes paa Finantsloven. Det ærede Medlem udtalte, at, forsaavidt regelmæssige Tilskud ikke gjordes, forsaavidt Indskyderne ikke opfyldte de allerstrengeste Fordringer, Loven stiller til dem, vare de Paa-gjældende henvisse til Administrationens Vilkaarlighed, med andre Ord de, som afvege fra Regelmæssigheden, tabte Retten til Tilskud, men det er jo ingenlunde Tilfældet. Det er jo klart, at naar det henvises til nærmere regulative Bestemmelser, hvorledes der skal forholde sig dermed, maa den fornuftige Mening dermed være, at, det maatte kan komme Vedkommende til Skade, men at han ikke kan fortabe sin Ret til Tilskud. Det forekommer mig at være en aldeles urimelig Indbending. Jeg kan meget godt forstaa, at man sætter en Præmie paa den store Regelmæssighed og siger, at de, som overholden, skulle ubetinget nyde den fulde Ret, men naar der er Tale om Regulativer, saa vilde det vel ikke være umuligt at faae at vide,